

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 27/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti UNITECH BJ, s. r. o., Duklianska 21, Bardejov, zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Hríbom, advokátska kancelária, Na hradbách 5, Bardejov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Cob 55/2016 z 29. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 17/2017 z 27. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti UNITECH BJ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti UNITECH BJ, s. r. o., Duklianska 21, Bardejov (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 55/2016 z 29. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 17/2017 z 27. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že bola účastníčkou konania o náhradu škody spôsobenej konateľom spoločnosti v procesnom postavení žalobcu vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 32 Cb 95/2011. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 12. januára 2016 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s rozsudkom krajského súdu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec, pričom tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú arbitrárne, porušujúce jej označené základné práva. Podstata jej argumentácie v sťažnosti je založená na nesúlhase s právnym záverom krajského súdu, ktorý nezistil porušenie povinnosti žalovaného ako predpoklad zodpovednosti za náhradu škody, a to aj napriek skutočnosti, že Okresný súd Bardejov svojím rozsudkom sp. zn. 6 C 127/2011 z 13. decembra 2011 určil neplatnosť nájomnej zmluvy (ďalej len „rozsudok Okresného

súdu Bardejov“), z ktorej sťažovateľka svoj nárok odvádzala. Totiž sťažovateľka v konaní tvrdila, že žalovaný ako konateľ spoločnosti uzatvoril nevýhodnú nájomnú zmluvu, v dôsledku čoho mala vzniknúť škoda. Keďže vo veci konajúce súdy nerešpektovali závery uvedené v rozsudku Okresného súdu Bardejov a sami nanovo posudzovali zákonné predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, došlo k porušeniu jej označených práv. Sťažovateľka tvrdí, že odôvodnenia napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov sú nelogické, nedávajúce odpoveď na kľúčové otázky a arbitrárne. Podľa jej názoru vo veci konajúce súdy boli viazané právnymi závermi obsiahnutými v rozsudku Okresného súdu Bardejov vo veci určovacej žaloby. Tieto závery však ignorovali a „znegovali“ ich. V tomto smere sťažovateľka v odvolacom konaní poukazovala aj na konkrétne rozhodnutie najvyššieho súdu a tvrdila, že vo veci konajúce súdy sa odchýlili od praxe najvyššieho súdu v obdobnej otázke. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že napriek tomu, že v dovolaní dovolacie dôvody dostatočne precízne opísala, najvyšší súd dospel k opačnému záveru a jej dovolanie odmietol.

4. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, označený rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, a zároveň prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Porušenie označených základných práv sťažovateľka vidí v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nepreukázanie predpokladov zodpovednosti za náhradu škody žalovaným ako konateľom spoločnosti a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

14. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k záveru, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania je potrebné konštatovať, že sťažovateľka nepreukázala predpoklady zodpovednosti za náhradu škody, konkrétne porušenie povinností žalovaného pri uzatváraní zmluvy o nájme nehnuteľností, a to aj napriek skutočnosti, že zmluva o nájme bola rozsudkom Okresného súdu Bardejov vyhlásená za neplatnú. V odôvodnení svojho napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že v dôsledku konania druhého konateľa spoločnosti nastal stav, že predmetná nehnuteľnosť špecifického charakteru sa stala nevyužitou a žalovaný práve preto uzatvoril zmluvu o nájme, preto toto konanie nemožno v okolnostiach veci považovať za porušenie jeho povinností podľa § 135a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o viazanosť súdu skorším rozhodnutím iného súdu, krajský súd uviedol, že v napadnutom konaní o náhradu škody nebol tento rozsudok Okresného súdu Bardejov pre neho záväzný, pretože výrok rozsudku nemal priamu súvislosť s uplatneným právom žalobcu na náhradu škody voči žalovanému ako konateľovi žalobcu.

15. Ústavný súd konštatuje, že právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom

rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobu zamietnuť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Krajský súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľky, týkajúcu sa viazanosti skorším rozhodnutím súdu. Tieto závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné.

16. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Obdobný záver platí aj o namietanom porušení základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, keďže sťažovateľka ho argumentačne odvodzovala od neúspechu v spore, keď poukazovala na „*ničím nepodložené závery*“ konajúceho súdu a argumentáciu krajského súdu uvedenú v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia, že za vzniknutú situáciu (strata licencie, pozn.) zodpovedá skôr druhý konateľ spoločnosti, a uvádzala ako dôkaz o jednoznačnom porušení základného princípu rovnosti účastníkov konania. Ústavný súd, reflektujúc na túto námietku sťažovateľky, konštatuje, že krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia z dôvodu presvedčivosti a komplexného posúdenia rozhodných skutočností poukázal na to, že konanie žalovaného bolo v snahe minimalizovať nepriaznivý stav, keď predmetné nehnuteľnosti zostali nevyužité v dôsledku konania druhého konateľa spoločnosti. Táto snaha o uvedenie a hodnotenie všetkých relevantných okolností prípadu podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach veci nemožno považovať za dôkaz o porušení označeného

základného práva sťažovateľky. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Sťažovateľka zároveň namietala, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej hmotné práva zaručené čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj čl. 11 ods. 3 listiny. Ústavný súd po preskúmaní tejto námietky, vychádzajúc zo svojich záverov týkajúcich sa namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto aj sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, ústavný súd po oboznámení sa s jeho obsahom konštatuje, že z jeho odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd skúmal, či sú v danej veci splnené zákonom ustanovené podmienky na podanie dovolania z hľadiska kritérií ustanovených v § 419 zákona č. 160/2018 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Následne sa zaoberal aj skúmaním eventuálnej existencie tvrdenej vady podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Sťažovateľka zároveň vo svojom dovolaní namietala aj nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu nevysporiadania sa s jej námietkami uvedenými v odvolaní.

20. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľky riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil, keď v podstatných častiach odôvodnenia uviedol:

„44. Súdny sú v zmysle vyššie uvedeného viazané výrokom rozsudku vydaného v tomto konaní, nie však jeho odôvodnením. Zároveň výrok samotný [v prípade konania vedeného na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6C/127/2011 o určení neplatnosti zmluvy o nájme uzavretej 01. februára 2011 medzi žalobcom ako prenajímateľom (podpísanou jedným z jeho konateľov, ██████████, ktorý je žalovaným v tomto konaní) a spoločnosťou ██████████] nezakladá bez ďalšieho právo na náhradu

škody v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 32Cb/95/2011. Žalobca sa v tomto konaní domáha náhrady škody vo výške 15.310,-- eur nie z titulu neplatnosti nájomnej zmluvy, ale z titulu, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 135a ods. 2 Obeh. zák. pri uzatvorení vyššie označenej nájomnej zmluvy. Okresný súd Bardejov však absolútnu neplatnosť zmluvy určil pre jej rozpor s dobrými mravmi z dôvodu uprednostnenia záujmov spoločnosti [REDAKOVANÉ] pred záujmami žalobcu. Ide o dva právne tituly, ktoré nemožno zamieňať. Výrok o neplatnosti zmluvy v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov nezakladá sám osebe nárok na náhradu škody uplatnený v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I. Na to, aby Okresný súd Košice I bol viazaný rozsudkom Okresného súdu Bardejov (jeho výrokom), musela by medzi nimi existovať priama súvislosť tak, ako to správne konštatoval aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku. Odvolací súd preto správne poznamenal, že bol správny procesný postup súdu prvej inštancie, pokiaľ sám skúmal zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného ako konateľa žalobcu za škodu, uplatnenú žalobcom v tomto konaní.

45. Žalobcom prezentovaná judikatúra sa týka iných situácií, v ktorých súdy (Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trenčíne) s odkazom na súdnu judikatúru a ustálenú súdnu prax vyslovili, že bolo na mieste vo veci vychádzať z právoplatného rozhodnutia iného súdu, ktorý otázku platnosti zmluvy (resp. otázku platnosti odstúpenia od zmluvy) skúmal ako otázku predbežnú. V predmetných veciach bola otázka platnosti zmluvy rozhodujúca pre rozhodnutie príslušných súdov o žalovanom nároku. V posudzovanej veci však rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu škody nebolo priamo závislé od platnosti či neplatnosti zmluvy o nájme, ale rozhodujúcim pre súd bolo posúdenie konania žalovaného, či tento vykonával svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej konateľov...

...49. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

50. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania,

pripadne v predložennom spise, čo by pripadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C. s. p.. Vyššie uvedený záver znamená, že pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom (§ 431 C. s. p.) nepostačuje, ak dovolateľ v rámci textu dovolania uvedie, že považuje odôvodnenie odvolacieho súdu za arbitrárne, alebo že odvolací súd nedal žiadnu odpoveď na jeho kľúčové námietky.

51. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (pripadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (pripadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať. Až v prípade, ak je dovolací dôvod vymedzený uvedeným spôsobom, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a dôvodnosti) podaného dovolania. Úlohou dovolacieho súdu je tak z dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu iba posúdenie, či došlo zo strany konajúceho súdu nižšej inštancie k ním tvrdenému nezákonnému zásahu do konkrétneho jemu patriaceho procesného práva predstavujúceho v okolnostiach rozhodovanej veci porušenie práva na spravodlivý proces.

52. Dovolací súd dospel k záveru, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 2 v spojení s § 420 C. s. p. vyššie uvedeným spôsobom, pretože z neho nie je dostatočne zrejmé, aké konkrétne procesné právo (práva) žalobcu malo (mali) byť rozhodnutím odvolacieho súdu porušené. Dovolací súd preto nie je oprávnený posudzovať prípustnosť podaného dovolania s ohľadom na namietanú nepreskúmateľnosť (arbitrážnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.“

21. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj identické základné práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 4/2011).

22. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania.

23. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj namietané porušenie označených práv hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a 11 ods. 3 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti nevysvetlila, ako a čím malo dôjsť k porušeniu týchto označených práv v konaní pred dovolacím súdom alebo jeho rozhodnutím. Inými slovami, tejto časti sťažnosti chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti, resp. náležitosť sťažnosti.

25. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto jej časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

27. Ústavný súd preto v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (m. m. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné) so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

28. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2019